

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

DE WACHTKAMER

blijspel in één bedrijf

door

Hubert van Lier

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2011
Nr.3094

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZES tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DE WACHTKAMER* op te voeren moet de naam van auteur *HUBERT VAN LIER* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2011/220/036
ISBN 978-90-385-11634

© 2011 Toneelfonds J. Janssens/Hubert van Lier
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(3 dames – 3 heren)

PETER :

JAN :

AMELIA :

GUSTA :

DIRECTEUR :

MARTINA :

Eventueel kunnen de rollen van Martina en Gusta door dezelfde persoon gespeeld worden; evenals de rol van de directeur, die door Jan kan gespeeld worden.

DECOR

Een wachtkamer in het ministerie of iets dergelijks.

KORTE INHOUD

Niet zolang geleden verklaarde een minister dat er veel ruimtes van openbare gebouwen onbenut bleven. Een bediende van het Ministerie van Financiën wilde daarom af en toe de wachtkamer, die toch meestal leegstond, gebruiken voor eigen profijt. Hij heeft een relatiebureau opgericht en wil in de wachtkamer af en toe kandidaten ontvangen. Er gebeuren de nodige vergissingen. Hij slaagt erin een collega mee voor zijn wagen te spannen, die als puntje bij paaltje komt, het slachtoffer van de hele affaire zal worden.

(Jan komt neuriënd de wachtkamer binnen. Hij heeft een boeketje bloemen bij, legt het op een stoel en begint de stoelen netjes op een rij te plaatsen. Even later komt Peter binnen met enkele tijdschriften onder zijn arm.)

PETER : Goeie morgen, Jan, je bent zo vroeg? Het is nog maar net negen uur. Dat zijn we niet gewend. *(Loopt naar een tafeltje en werpt er een paar tijdschriften op)*

JAN : De tram was vroeger en een beetje orde scheppen, kan toch geen kwaad.

PETER : *(is lui op een stoel gaan zitten.)* Je gaat het werk van de poetsvrouwen toch niet afnemen, zeker.

JAN : Natuurlijk niet. *(gaat ook op een stoel zitten)* Maar vind je ook niet dat deze wachtkamer te weinig gebruikt wordt? Vroeger kwam er heel wat meer volk, maar nu met al die computers. Eén van de vorige ministers had gelijk, eigenlijk moet de beschikbare ruimte in de openbare sector beter gebruikt worden.

PETER : Hoe ga je dat doen? De minister die dat in zijn hoofd had, is misschien allang dood.

JAN : Deze wachtkamer doet slechts een halve dag per week dienst. Veel te weinig en ze moet verwarmd en onderhouden worden.

PETER : En dan... Waar wil je naartoe?

JAN : Zoiets is economisch niet verantwoord.

PETER : Economisch niet verantwoord, wat dure woorden allemaal. We kunnen ze toch niet verhuren. Wij zijn ambtenaren en geen verhuurkantoor. Als we dat ook nog moeten doen...

JAN : Misschien zou ons ministerie dan wel winst maken.

PETER : En als we verlies zouden maken, moet de belastingbetaler weer opdraaien en daar zijn we zelf bij.

JAN : Bij winst zit er voor ons wellicht een bonus in.

PETER : Dat geloof je toch zelf niet.

JAN : Waarom zouden we niet links of rechts iets organiseren om wat bij te verdienen zonder dat we die arme drommel van een burger benadelen.

PETER : We hebben toch allemaal al een bijverdienste. Martina doet de vestiaire in het Sportpaleis, jij gaat af en toe helpen tappen. Ik heb mijn verzekeringen. Hadden we dat niet leden we bijna honger.

JAN : (*staat recht*) Dus de staat betaalt ons veel te weinig.

PETER : Weet je dat pas van deze morgen?

JAN : Nee, natuurlijk niet.

PETER : Je zou het anders zeggen.

JAN : Daarom moeten we dit verhelpen. De staat moet ons niet méér betalen en wij proberen met onze mogelijkheden iets te organiseren, zeg maar bij te verdienen. Iedereen is ermee gebaat.

PETER : En wat wil je daarvoor uit je mouw schudden?

JAN : We kunnen hier bijvoorbeeld een babyfoon plaatsen.

PETER : Een babyfoon? Wil je hier een soort kinderkribbe organiseren? Ik wist wel dat je een rijke fantasie had, maar...

JAN : Niet om een kribbe in te richten. Kijk naar hiernaast, naar de slager. De mensen staan dikwijls tot buiten aan te schuiven. Ze zouden een bonnetje kunnen halen en hier wachten. De slager moet dan langs zijn babyfoon slechts een nummer omroepen. Bejaarden zouden hier in de winter warm zitten, een tijdschrift kunnen lezen en noem maar op.

PETER : Dat is gewoon onmogelijk.

JAN : Jij zou al beter baas kunnen worden.

PETER : Waarom?

JAN : Die boren ook ieder creatief idee de grond in. Uit schrik?

PETER : Wat ga je vertellen als het op de radio of tv komt? Of als er in 'De Avond' of 'Het Vaandel' een artikel verschijnt?

JAN : Afbreken is altijd gemakkelijk. Het is de dood van alle initiatieven, maar je geraakt er ook geen stap mee vooruit.

PETER : Je vergeet de misbruiken. Aan de top zou er nogal gesjoemeld worden. (*Draait met zijn handen in de hoogte*) Het bal, van onze grote manitoe, de minister van financiën zal plaatsvinden in de Nationale bank. Naast de kluizen met goud.

JAN : Je overdrijft.

PETER : Onze eigen baas zou van onze refter een casino maken met roulettetafels en noem maar op. Ik ben er zeker van. En jij denkt dat er voor ons één euro zou overblijven? Ja, hij zal Martina een schortje kopen om aan de toiletten te gaan

zitten. Jij zou de tap krijgen en ik zou mogen opdienen. Een prettig vooruitzicht.

JAN : Jij ziet ook alles negatief. Zo slecht hebben we het niet.

PETER : Dat zegt iedereen en daarom worden we slecht betaald. En de minister zal eraan toevoegen dat we toch een bijverdienste hebben.

JAN : Als ik met jou begin te praten, verlies ik alle moed. We verrichten altijd hetzelfde eentonige werk en zitten met het gezeur van de mensen. ‘Moeten we zoveel betalen? En is het bedrag op mijn belastingbrief geen vergissing? Ik ga in beroep.’

PETER : Om van het gezeur van onze directeur nog te zwijgen. ‘Weeral iemand die niet akkoord is. Denken jullie dat ik hele dagen ga overwerken?’

JAN : Ik weet het allemaal wel, maar dat is nu eenmaal het lot van een ambtenaar. Zonder ons valt het systeem echter als een kaartenhuisje in mekaar.

PETER : Wat wil je? Vooruitgang maken omwille van je capaciteiten bestaat toch niet. De partijen schreeuwen moord en brand over depolitiseren, maar ze doen gewoon verder, alsof je een dienst blauw, rood, geel of groen kan leiden. Dat doe je bekwaam of onbekwaam.

JAN : Warempel, je begint je kwaad te maken.

PETER : Omdat het een toestand is waartegen je machteloos bent. Alle partijen komen zogezegd op voor meer rechtvaardigheid. Het is gewoon kletspraat waarvan in de praktijk niets terecht komt. Onze baas is de kampioen van de politieke benoemingen.

JAN : En de kletspraat. Daarom ben ik beginnen nadenken, we moeten toch niet heiliger zijn dan de paus.

PETER : O, hebben we een denker in de administratie gekregen? Het zal wat moois zijn. En over de heiligheid van de paus zullen we maar zwijgen zeker? A, propos, van wie zijn die bloemen daar?

JAN : Van mij.

PETER : En heeft dat met je nadenken te maken? Je loopt hier in het midden van de week opgedirkt rond alsof je op audiëntie bij de koning gaat. Ik word nog nieuwsgierig ook. Of wil je hier een feestje bouwen? (*Loopt naar boeket*) Of verjaart er iemand?

JAN : Het is het gevolg van mijn rampenplan.

PETER : Ik dacht dat enkel de provincie zoiets had.

JAN : Mijn persoonlijk rampenplan bedoel ik. Op het einde van de maand houd ik bijna niets meer over.

PETER : En dan koop je nog bloemen. Begrijpe wie kan.

JAN : Begin je alweer met je afbraakpolitiek? En je weet gewoon niet waarover het gaat.

PETER : Beste vriend, je komt op het einde van de maand nauwelijks rond. Moeilijk om snappen is dat niet en ik begrijp dat je daarvoor een persoonlijk rampenplan in elkaar geknutseld hebt. Prachtig zeg.

JAN : Ik wil het je vertellen, maar eigenlijk zit je voortdurend de draak met me te steken. Nochtans vaar je in dezelfde schuit met een even schraal en kleurloos bestaan als ik.

PETER : Hela, hela, mijn verzekeringen brengen veel meer op dan jouw tap.

JAN : Je kan een tijdlang alles weglachen, maar de realiteit blijft en zo vrolijk loop je hier niet altijd rond. Ik probeer tenminste iets te ondernemen.

PETER : Wil je hier een winkel beginnen?

JAN : *(trekt zijn schouders op)* Waarom overdrijf je toch steeds. Is het om me te pesten?

PETER : Als goeie collega, gun ik iedereen zijn pretje, dat weet je toch. Maar vertel me nu eens eenvoudig wat je in gedachte hebt.

JAN : Ik wil gewoon de wachtzaal eens gebruiken. Er komt op een uitzondering na bijna geen kat. Jij hebt het toch ook al eens gedaan.

PETER : Ik? Wanneer dan wel? Voor zover ik weet, heb ik op dit... salonnetje nog nooit beroep gedaan.

JAN : Vooruit zeg, word je dement? En die kerel dan? Er is hier voor jou toch een man opgedoken.

PETER : Wie wordt er dement? Dat was gewoon om mijn sportuitrusting terug te brengen, die ik in de cafetaria van de voetbalclub vergeten had. Daar dient een wachtkamer toch voor? Jij schijnt ze voor andere doeleinden te willen gaan gebruiken. Waarom heb je anders die bloemen meegebracht? Toch niet voor Martina?

JAN : Hoe kom je daar bij? Ik wil de mogelijkheden van deze wachtkamer een beetje

uitbreiden.

PETER : Uitbreiden... tot wat? Een intiem salon?

JAN : Jij met je salon. Wat bedoel je?

PETER : Je hebt zo van die kamers...

JAN : *(legt tijdschriften netjes en gaat dan naar de bloemen)* Dat is gemeen.

PETER : *(Ziet Jan met het boeket staan)* Zal ik de vaas uit ons kantoor gaan halen?

JAN : Hebben we er een?

PETER : Ze staat in het kleine kastje, waar Martina haar koffieapparaat in wegbergt.

JAN : Is ze nog hier?

PETER : Ze is op controle.

JAN : Ga de vaas dan maar halen.

(Peter gaat af. Ondertussen zet Jan de stoel van Peter netjes bij de anderen en haalt uit zijn jas of eventueel een tas een radiootje op batterijen of met snoer. Zet het op de tafel zet en doet het enkele malen aan en uit)

Gelukkig, dat speelt.

PETER : *(komt terug met de vaas)* Het is niet moeders mooiste, maar er kunnen bloemen in. *(Geeft de vaas aan Jan die de bloemen erin zet en de vaas opzijzet)*

JAN : Ik had er moeten aan denken, het valt nog mee.

PETER : *(Ziet radio staan)* Ga je hier een discobar openen? Je had beter een cd meegebracht dan kon er ook gedanst worden.

JAN : Gedanst? Hoe kom je daarbij?

PETER : Waarom niet? Zou het geen mooie krantentitel zijn: 'Tegenwoordig danst men met de bevolking in de wachtkamer van het Ministerie van Financiën.'

JAN : Grappig, heel grappig. Weet je niets beter?

PETER : Beweer nog dat dit geen psychologisch verantwoord dienstbetoon zou zijn. Vooraleer de belastingbetaler wordt uitgeschud, wordt hij nog even bijgestuurd. Is dat niet prachtig?

JAN : De vraag is hoelang die arme drommels zouden blijven lachen.

PETER : Tot ze buiten zijn natuurlijk.